

ANNIE SPRINKLE'S HERSTORY OF PORN (ANNIE SPRINKLE)

De seksuologie als vrolijke wetenschap

Annie Sprinkles Herstory of Porn: From Reel to Real

Tijdens het *Porn Ar(t)ound the World*-festival in Mechelen (kunstencentrum nOna, november 2002) was Annie Sprinkle de gastvrouw om ons door haar 25-jarig bestaan als multimedialhoer te gidsen. Ze toont fragmenten uit haar pornofilms, performances en workshops. Daarbij trekt ze de bijpassende kostuums aan. Kortgerokt met diep décolleté waaruit 'de zon af en toe opkomt' in haar jonge jaren, in het zwart met bijpassende baret voor haar latere kunstenaarsperiode. De beelden voorziet ze van commentaar in haar sappige Amerikaanse dialect. Die sappigheid is tastbaar. Als Annie Sprinkle over seksualiteit spreekt, komen de woorden uit haar mond als kleine ejaculaties. Ze schept er een exhibitionistisch plezier in haar ervaringen te delen. Je voelt je opgezogen door haar niet te stillen honger naar lichamen, door de vaginale spieren van de voorstelling.

De biografie van Annie Sprinkle is tegelijk de beste omschrijving van haar werk. Ze begon haar leven als Ellen Steinberg, een verlegen meisje met grote borsten. Ze zette de stap naar de pornowereld uit een

onbevredigbare lust naar seks, seks en nog eens seks. Sinds haar 21ste is ze porno-bimbo, hoerige masseuse, onkuise feestsnol, regisseur/producer van pornofilms en kut-kunstenaars. De laatste jaren ontmoette haar lichaam haar spiritualiteit en werd ze seksgenezer en -opvoedster. Dat gebeurde vaak in de vorm van performances. De meeste performance-kunstenaars onderzoeken hun lichamelijkeheid vanuit een kunstopleiding. Ze kunnen zich nauwelijks nog buiten het kunstdiscours bewegen. Annie Sprinkle daarentegen is ontstaan vanuit pure lichamelijkeheid en evolueerde zo naar de kunstwereld. Haar acties zijn terzelfdertijd ludiek en artistiek, hard en intiem. Zo geeft ze bijvoorbeeld workshops waarin ze zich met een handvol vrouwen opsluit om aan de hand van erotische taoïstische massagetechnieken hun spirituele charcuterie af te tasten en uit te diepen. Ze maakt *tit prints*: met haar boezem stempelt ze enorme tepelhofsjablonen, die tentoongesteld worden in stijlvolle galerieën. Ze regisseert pedagogisch verantwoord seksvideo's. In enkele eenvoudige stappen leert ze haar vrouwelijk publiek de geneugten van hun mega-orgasmes te sma-

ken. 'Get to know your pussy, see it, smell it, taste it. Be sure to locate the G-spot, if you can't find it, use your fist.'

Het is een uitdaging om Annie Sprinkle in te passen binnen een theoretisch discours. De Sprinkle-ervaring zit ons altijd tussen twee regels door uit te lachen. Onze lichamen zelf worden er weerbarstig van. Immers, Annie Sprinkle is lichamelijke ervaring. Van daaruit is het zoeken naar een taal die kan weergeven wat er lichamelijk plaatsvindt tussen haar en ons. Een taal die de slagkracht van haar kut kan weergeven in al haar specificiteit. Annie Sprinkle spreekt immers niet in de taal van de westerse filosofie over een essentie van seksualiteit en lichamelijkeheid. Als zij het in haar performance heeft over lichamelijkeheid, zal ze net door hierover te spreken steeds dingen ongezegd laten. Ze voert zich niet anders op dan als joodse, blanke, westerse vrouw, opgegroeid in de vrijgevochten jaren '70. Ze spreekt enkel vanuit haar lichaam over haar lichaam.

Daarbij breekt de taal uit het naïeve begrip van 'afbeelding van de werkelijkheid'. Ze wordt, samen met de rest van het lichaam dat zoekt naar ervaring, zelfkennis en kennis van het andere, onderdeel van een lichamelijke levenshouding.

Vulvameditatie

Annie Sprinkles werk is doordrongen van kut. Het is haar manier van leven. Op de affiche van het *Porn Ar(t)ound the World*-festival komt ze met een blote borst uit een opengesperde vagina te voorschijn. Haar samengevouwen handjes veranderen bovenaan in een blinkende clitoris. Enkel om het vrouwvriendelijk maken van seks en porno kun je haar werk reeds appreciëren. Ook al krijg je vandaag een fluoroze dildo bij een abonnement op *Flair*, in de porno-industrie heerst nog steeds een steerootiepe mannelijke seksualiteit. Pornoseks is gefixeerd op de acti-

viteit van de fallus ontvangen door een vrouw. Annie Sprinkle daarentegen laat ons vulvamediteren. In haar video *Zen Pussy* toont ze close-ups van vulva's die zachtjes op en neer ademen tot ze een climax bereiken. Het vrouwelijk geslacht is hier niet langer het ontbreken van een mannelijk geslacht, wat de feministes zo vaak hebben aangeklaagd. De vulva is bij Annie Sprinkle een wereld op zich.

Toch kreeg ze vaak protest uit feministische hoek. In haar rol van porno-bimbo zou ze de positie van de vrouw als lustobject bevestigen. Dergelijke feministes zagen in hun blinde woede niet dat Annie Sprinkle vocht voor hetzelfde doel, maar vanuit een ander standpunt. Annie Sprinkle is een *lustsubject*, in de eerste plaats voor zichzelf. Haar lichaam staat niet ten dienste van het genot van een man, maar van haar eigen genot. Net dat is een krachtige feministische stellingname. Veel meer nog. Het is een krachtige menselijke stellingname. Het wil de lichamelijke ervaring in al haar energie herstellen. Lichaam is wat je bent, ervaring is wat je beweegt. Gebruik dit. Vanuit die lichamelijke levenshouding lapt Annie Sprinkle het feministisch discours aan haar laars. Om het even welke theorie ketst af op haar lichamelijkeheid, doordat ze openlijk zo veel mogelijk plezier beleeft aan haar lichaam. Annie Sprinkle maakt haar hele leven tot een performance. Niemand kan zeggen dat ze theorie in praktijk omzet. (De idee van het kunstwerk als 'uitdrukking van een concept' is even naïef als die van de taal als 'afbeelding van de werkelijkheid'.) Alles wat ze doet komt voort uit de absoluut eerlijke en complexloze omgang met haar eigen en andermans lichaam.

Taal als lichaamshouding

De ervaring van Annie Sprinkles lichaam is de bron en monding van haar eigen wor-